

KLÍČOVÉ TÉMA¹

Ustanovení čl. 6 odst. 1 (občanskoprávní část)

Ochrana soudnictví

(Naposledy aktualizováno: 31/08/2025)

Úvod

Nedávná judikatura upozornila na soudce nikoli jako na členy soudu, jejichž rozhodnutí je napadeno stěžovatelem, ale jako na nositele práv vyplývajících z Úmluvy. Soud se vyjadřoval zejména k systémům kázně soudců, pracovněprávním sporům, výsadám soudců jako účastníků řízení, otázkám pověsti a dále k platům a důchodům. Při vytyčování práv a ochrany soudců podle Úmluvy se Soud inspiroval příslušnými mezinárodními a evropskými materiály.

Soud zejména zdůraznil zvláštní úlohu soudní moci ve společnosti, která se jako garant spravedlnosti, základní hodnoty v právním státě, musí těšit důvěře veřejnosti, mají-li soudci úspěšně plnit své povinnosti. Vzhledem k tomu, že systém Úmluvy nemůže řádně fungovat bez nezávislých soudců, má úkol států zajistit nezávislost soudců zásadní význam a Soud musí věnovat zvláštní pozornost ochraně příslušníků soudní moci před opatřeními, která mohou ohrozit jejich soudcovskou nezávislost a samostatnost (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 302 a § 324, [CZE](#)).

Toto klíčové téma se zaměřuje především na procesní ochranu podle článku 6, ale i na práva soudců podle dalších článků Úmluvy².

Použitelnost čl. 6 odst. 1

Existence hájitelného práva podle vnitrostátního práva

- První otázkou, kterou je třeba zodpovědět pro určení použitelnosti článku 6 na pracovní spory týkající se soudců a státních zástupců, je, zda měl stěžovatel „právo“, které by mohlo být považováno za uznané podle vnitrostátního práva, a toto právo musí být „civilní“ povahy (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 257–328, [CZE](#)). Pracovní vztah soudců se státem je nutné chápat ve světle specifických záruk nezbytných pro zajištění soudní nezávislosti (*tamtéž*, § 264).
- Aby bylo možné rozhodnout, zda má dotčené právo základ ve vnitrostátním právu, je výchozím bodem znění příslušných právních předpisů a jejich výklad vnitrostátními soudy, přičemž právě ony mají primárně řešit problémy vyplývající z interpretace vnitrostátní legislativy. Není-li tento výklad svévolný nebo zjevně nerozumný, úloha Soudu se omezuje na zjištění, zda jsou důsledky takového výkladu slučitelné s Úmluvou (viz *Kartal proti Turecku*,

¹ Vypracováno kanceláří Soudu. Pro Soud není závazné.

² Toto klíčové téma se v určitých případech vztahuje i státní zástupce.

Původní text je použit se souhlasem Rady Evropy a Evropského soudu pro lidská práva. Tento překlad, včetně doplnění odkazů na české překlady rozhodnutí nebo jejich shrnutí, byl pořízen Ministerstvem spravedlnosti České republiky na základě dohody s Radou Evropy a Evropským soudem pro lidská práva a je výhradní odpovědností Ministerstva spravedlnosti České republiky.

2024, § 56).

- Otázku, zda existovalo „sporné právo“ týkající se podmínek služby soudce, její délky, postavení apod., nelze zodpovědět na základě nové legislativy, která mění podmínky stanovené dřívějšími předpisy v neprospěch soudce (viz *Baka proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 110, [CZE](#), a *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 285, [CZE](#)). Soudce může mít „sporné právo“ podle vnitrostátního práva i v případě změny zákona. Například Soud dospěl k závěru, že stěžovatelé měli obhajitelné právo ve věci *Pajqk a ostatní proti Polsku*, 2023, § 120–125, která se týkala použití nové legislativy snižující věk odchodu soudců do důchodu. Viz také *Stoianoglo proti Moldavsku*, 2023, § 29, týkající se pozastavení výkonu funkce generálního prokurátora na základě nově zavedených právních ustanovení. Soud uplatnil podobný přístup ve věci *Gyulumyan a ostatní proti Arménii* (rozhodnutí), 2023, týkající se předčasného ukončení mandátů několika soudců a předsedy Ústavního soudu, ačkoli toto ukončení vyplývalo ze změny ústavy (§ 65–67). Ve věci *Kartal proti Turecku*, 2024, § 67–69, Soud dospěl k závěru, že „spornost“ práva stěžovatele zastávat administrativní funkci v soudní inspekci by měla vycházet z Ústavy a pravidel platných v době jeho jmenování. Přestože byl stěžovateli mandát ukončen ex lege, měl právo vykonávat svou funkci bez svévolného zásahu, pokud neexistovaly zákonem stanovené důvody pro jeho odvolání (viz také *Sözen proti Turecku*, 2024, § 45–54). Ve věci *Sadomski proti Polsku* (2025) stěžovatel, neúspěšný uchazeč ve výběrovém řízení na soudcovská místa v občanskoprávním senátu Nejvyššího soudu, namítal, že mu bylo v průběhu probíhajícího výběrového řízení odňato právo na soudní přezkum. Soud shledal porušení práva stěžovatele na přístup k soudu, neboť konečný rozsudek vydaný v jeho prospěch byl učiněn neúčinným v jeho neprospěch legislativním zásahem, který vyloučil právo na soudní přezkum v takových případech.
- Očekávání uchazeče na jmenování do soudcovské funkce Radou soudců a prokurátorů bylo považováno za právo, které je alespoň sporně uznáno ve vnitrostátním právu, pokud byl v národním právním řádu zaručen rovný přístup k veřejné službě Ústavou, uchazeči v přípravě měli přístup k správním soudům ohledně jiných prvků výběrového řízení a stěžovatel složil písemné i ústní zkoušky a splnil zákonné podmínky pro výkon funkce soudce (*Oktay Alkan proti Turecku*, 2023, § 41–42; viz také *Gloveli proti Gruzii*, 2022, § 41, [CZE](#), kde Soud dospěl k závěru, s odkazem na Ústavu, jak ji vyložil Ústavní soud, že ve vnitrostátním právu existovalo „právo“ na spravedlivý postup při posuzování žádosti o soudcovskou funkci).
- Nicméně ne každé očekávání představuje „sporné právo“. Tak například ve věci *Stylianidis proti Kypru* (rozhodnutí), 2024, Soud rozhodl, že odmítnutí povýšit stěžovatele na funkci předsedy okresního soudu nezasáhlo do jeho „civilního práva“. Soud zejména konstatoval, že rozhodnutí jmenovacího orgánu – Nejvyšší rady soudnictví (SCJ) – bylo přijato bez jakéhokoli právního ustanovení upravujícího postup povýšení a na základě velmi obecných kritérií, jako jsou schopnosti a zásluhy. Pravomoc SCJ v této věci byla zcela diskreční, nebyl stanoven žádný „spravedlivý postup“ a soudy důsledně odmítaly považovat taková rozhodnutí za přezkoumatelná, což vedlo Soud k závěru, že stěžovatel neměl vymahatelné právo (§ 40–46). Podobně ne každá změna postavení nebo funkcí veřejného činitele automaticky ovlivňuje jeho práva podle vnitrostátního práva. Tak například ve věci *Davchev proti Bulharsku* (rozhodnutí), 2023, týkající se nesoudní funkce, Soud dospěl k závěru, že bulharské právo nestanovilo stěžovateli žádné právo pokračovat ve výkonu funkce administrativního vedoucího vyšetřovacího oddělení a neupravovalo procesní ani hmotněprávní pravidla pro předčasné ukončení takové funkce. Administrativní funkce vykonávaná stěžovatelem byla spíše „výhodou, kterou nebylo možné uznat u soudů“; proto článek 6 nebyl použitelný (§ 37 a 39).
- *Levrault proti Monaku* (rozhodnutí), 2024, se týkal rozhodnutí francouzských orgánů neprodloužit vyslání francouzského soudce do monackého soudnictví. Toto rozhodnutí bylo přijato v kontextu diplomatických vztahů mezi dvěma suverénními státy a nebylo závazné, takže očekávání stěžovatele, že bude sloužit další funkční období, nepředstavovalo „právo“.

Existence „práva“ nemohla být stejně tak dovozena ani z ústavních principů zaručujících nezávislost soudnictví, ani z „služebních zájmů“, na které se stěžovatel odvolával (§ 57).

Test Vilho Eskelinen uplatněný na soudce

- I když se spor týkal „hájitelného práva“ podle vnitrostátního práva (viz výše), aby byl článek 6 použitelný, musí mít toto právo „civilní“ povahu. Ačkoli soudnictví není součástí běžné státní služby, je považováno za „součást typické veřejné služby“. Soud proto použil kritéria stanovená ve věci *Eskelinen (Vilho Eskelinen a ostatní proti Finsku* [velký senát], 2007, § 62, [CZE](#); *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 262–264, [CZE](#)), jak bylo objasněno v případě *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, [CZE](#), který dále rozvedl první podmínku testu stanoveného ve věci *Eskelinen* (§ 291–292)).
- Stát se nemůže odkazovat na status stěžovatele jako soudce, aby jej vyloučil z ochrany poskytované článkem 6, ledaže jsou splněny dvě podmínky. Zprvce, vnitrostátní právo musí vylučovat přístup k soudu pro danou funkci nebo kategorii zaměstnanců, a to výslovně nebo implicitně, jak bylo upřesněno ve věci *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 292, [CZE](#) (viz také *Stoianoglo proti Moldavsku*, 2023, § 30–35, v kontextu sporu týkajícího se státního zástupce). Zadruhé, toto vyloučení musí být odůvodněno „objektivními důvody ve státním zájmu“ (viz *Vilho Eskelinen a ostatní proti Finsku* [velký senát], 2007, § 62, [CZE](#), s upřesněními uvedenými ve věci *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 299–300, [CZE](#)).
- Pokud jde o první podmínku testu Vilho Eskelinen, lze ji považovat za splněnou „tam, kde, i bez výslovného ustanovení, bylo jasně prokázáno, že vnitrostátní právo vylučuje přístup k soudu pro typ sporu, o který jde“ (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 292, [CZE](#); viz také například *Gyulumyan a ostatní proti Arménii* (rozhodnutí), 2023, § 70).
- Skutečnost, že soudní přezkum může mít velmi omezený rozsah, nutně neznamená, že je přezkum výslovně nebo implicitně vyloučen (viz *Lorenzo Bragado a ostatní proti Španělsku*, 2023, týkající se zdlouhavého parlamentního řízení ohledně volby členů soudní rady. Ačkoli přezkum prováděný Ústavním soudem v rámci odvolání amparo by byl v takových situacích velmi omezený, Soud poznamenal, že „nebylo jasně prokázáno, že přístup k soudu byl výslovně vyloučen“ (§ 124–127).
- Ve věci *Sadomski proti Polsku* byla legislativním zásahem zrušena možnost soudního přezkumu rozhodnutí národní soudcovské rady ve věcech jmenování, a to v době, kdy výběrové řízení na soudcovské funkce (jehož se stěžovatel účastnil) stále probíhalo. Soud shledal, že první podmínka testu *Vilho Eskelinen* nebyla splněna (§§ 61–65).
- Pokud jde o druhé kritérium testu Vilho Eskelinen, nestačí, aby stát prokázal, že dotčený státní zaměstnanec se podílí na výkonu veřejné moci nebo že existuje zvláštní pouto důvěry a loajality mezi státním zaměstnancem a státem jako zaměstnavatelem. Soud nepovažuje za odůvodněné vyloučit členy soudní moci z ochrany poskytované článkem 6 ve věcech týkajících se podmínek jejich zaměstnání na základě zvláštního pouta loajality a důvěry ke státu (*Bilgen proti Turecku*, 2021, § 79; *Eminağaoğlu proti Turecku*, 2021, § 80; viz také ve vztahu k soudnímu výběrovému řízení *Gloveli proti Gruzii*, 2022, § 50–51). Soud rozlišil mezi situacím soudců a situacím vojenského personálu a dalších vysoce postavených státních zaměstnanců, kteří jsou podřízeni hierarchii výkonné moci. Toto rozlišení bylo výslovně uvedeno ve věci *Pajqk a ostatní proti Polsku*, 2023, § 138. V tomto případě Soud poznamenal, že zvláštní pouto důvěry a loajality, které existuje mezi státem a některými kategoriemi státních zaměstnanců (například vojenskými důstojníky), může odůvodnit omezení přístupu k soudům ve vztahu k některým sporům souvisejícím se službou. Toto odůvodnění se však nevztahuje na soudce, jejichž postavení je určeno imperativem zachování soudní nezávislosti. Soud v tomto případě dospěl k závěru, s ohledem na mezinárodní standardy soudní nezávislosti, že soudci by měli mít přístup k soudu ve věcech souvisejících s předčasným ukončením jejich mandátu (nebo určité administrativní funkce v rámci soudnictví; avšak

k tomuto poslednímu bodu viz také *Davchev proti Bulharsku* (rozhodnutí), 2023, § 37–39, což ukazuje, že ne všechny administrativní funkce v rámci soudnictví lze kvalifikovat jako „právo“ stěžovatele), ať už v důsledku disciplinárních sankcí nebo na základě nových pravidel upravujících délku takového mandátu, včetně nových pravidel o věku odchodu do důchodu (§ 139).

- V případě, kdy byla funkce stěžovatele jako voleného soudcovského člena Národní rady soudnictví – orgánu s ústavní odpovědností za ochranu nezávislosti soudnictví – předčasně ukončena ze zákona bez jakéhokoli soudního dohledu nad zákonností tohoto opatření, Soud dospěl k závěru, že druhá podmínka testu Vilho Eskelinen, totiž že vyloučení stěžovatele z přístupu k soudu musí být odůvodněno objektivními důvody ve státním zájmu, nebyla splněna (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 326, [CZE](#)).
- Ve věci *Stoianoglo proti Moldavsku*, 2023, která se týkala pozastavení výkonu funkce generálního prokurátora, Soud zdůraznil, že požadavek „nezávislosti“ podle článku 6 se vztahuje na soudce a soudy. Přesto je hranice mezi soudci a prokurátory, pokud jde o jejich nezávislost, obtížně stanovitelná, zejména pokud právní úprava státu sama takové rozlišení nečiní (§ 38 a 39). Soud dospěl k závěru, že neexistovaly objektivní důvody pro vyloučení sporů týkajících se pozastavení výkonu funkce generálního prokurátora z působnosti záruk článku 6 podle druhé části testu Vilho Eskelinen.
- Přístup Soudu k opatřením přijatým ex lege, která mohou ovlivnit postavení soudce a podmínky jeho služby, nebrání státům přijímat legitimní a nezbytná rozhodnutí k reformě soudnictví. Jakákoli reforma soudního systému by však neměla vést k oslabení nezávislosti soudnictví a jeho řídicích orgánů. Proto při posuzování druhé podmínky testu Vilho Eskelinen musí Soud zohlednit dopady, které může mít jakékoli opatření na nezávislost soudnictví (*Kartal proti Turecku*, 2024, § 79–80).

Významné případy

Případy, kdy byl článek 6 odst. 1 (ve své občanskoprávní části) použitelný

- Ustanovení čl. 6 odst. 1 se například uplatnilo v řízeních týkajících se:
 - náboru/jmenování (*Juričić proti Chorvatsku*, 2011, § 51–57; *Dolińska-Ficek a Ozimek proti Polsku*, 2021, § 220–232; *Oktay Alkan proti Turecku*, 2023, § 42);
 - kariéry/povyšování (*Dzhidzheva-Trendafilova proti Bulharsku* (rozhodnutí), 2012; *Tsanova-Gecheva proti Bulharsku*, 2015, § 85–87);
 - kárného provinění (*Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku* [velký senát], 2018, § 120, [CZE](#); *Di Giovanni proti Itálii*, 2013, § 36–37; *Čivinskaitė proti Litvě*, 2020, § 95, [CZE](#); *Albuquerque Fernandes proti Portugalsku*, 2021, § 53–54; *Eminağaoğlu proti Turecku*, 2021, § 64–80);
 - přeložení (*Tosti proti Itálii* (rozhodnutí), 2009; *Bilgen proti Turecku*, 2021, § 69–81);
 - pozastavení výkonu funkce (*Paluda proti Slovensku*, 2017, § 33–34, [CZE](#); *Camelia Bogdan proti Rumunsku*, 2020, § 70; *Pengezov proti Bulharsku*, 2023, § 37);
 - důtky (*Catană proti Moldavsku*, 2023, § 44);
 - odvolání z funkce soudce (*Olujic proti Chorvatsku*, 2009, § 31–43; *Oleksandr Volkov proti Ukrajině*, 2013, § 91 a 96, [CZE](#); *Kulykov a ostatní proti Ukrajině*, 2017, § 118 a 132; *Sturua proti Gruzii*, 2017, § 27; *Kamenos proti Kypru*, 2017, § 82–88; *Khoxhaj proti Albánii*, 2021, § 236 a násl.; *Mnatsakanyan proti Arménii*, 2022, § 59; *Ovcharenko a Kolos proti Ukrajině*, 2023, § 113);

- pozastavení výkonu funkce generálního prokurátora (*Stoianoglo proti Moldavsku*, 2023, § 30–35)
- snížení platu (*Cotora proti Rumunsku*, 2023, § 30) a odsouzení za závažné kárné provinění (*Harabin proti Slovensku*, 2012, § 118–123, [CZE](#) – viz též platy a další požitky soudců, *Petrova a Chornobryvets proti Ukrajině*, 2008, § 15);
- odvolání z funkce (např. předsedy) a zároveň setrvání ve funkci soudce (*Baka proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 34 a 107–111, [CZE](#); *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], 2018, § 54, [CZE](#); *Broda a Bojara proti Polsku*, 2021, § 121–123); odvolání z funkce místopředsedy Inspekční rady (*Kartal proti Turecku*, 2024, § 56)
- soudců, kterým je po legislativní reformě bráněno ve výkonu funkce (*Gumenyuk a ostatní proti Ukrajině*, 2021, § 61 a 65–67);
- předčasného skončení funkčního období člena soudní rady, který zůstává soudcem (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 265, [CZE](#); *Żurek proti Polsku*, 2022, § 129–134) nebo vedoucího státního zástupce (*Kövesi proti Rumunsku*, 2020, § 124–125); viz též *Loquifer proti Belgii* 2021, § 38–40, pokud jde o použitelnost na člena Nejvyšší soudní rady, který není soudcem.

Případy, kdy článek 6 odst. 1 (v jeho „občanskoprávní“ části) nebyl použitelný:

- výběrové řízení na obsazení funkce předsedy soudu (*Stylianidis proti Kypru* (rozhodnutí), 2024, § 36–46);
- odvolání vyšetřovatele z administrativní funkce (*Davchev proti Bulharsku* (rozhodnutí), 2023, § 34–40);
- neprodloužení vyslání francouzského soudce působícího v Monaku (*Levrault proti Monaku* (rozhodnutí), 2024, § 51–69);
- ztráta mandátu soudce ústavního soudu v důsledku ústavní změny (*Gyulumyan a ostatní proti Arménii* (rozhodnutí), 2023).

Zásady vyplývající ze současné judikatury na poli článku 6 týkající se řízení, v nichž jsou soudci stranami

Právo na přístup k soudu:

- Soudci mohou požívat výsady, na jejichž základě jsou vyňati z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, a toto vynětí omezuje přístup jednotlivce k soudu. Soud nepovažuje toto vynětí samo o sobě za neslučitelné s čl. 6 odst. 1, pokud sleduje legitimní cíl, a to řádný výkon spravedlnosti (*Ernst a ostatní proti Belgii*, 2003, § 50) a je v souladu se zásadou proporcionality v tom smyslu, že stěžovatelé mají k dispozici přiměřené alternativní prostředky k účinné ochraně svých práv podle Úmluvy (*tamtéž*, 2003, § 53–55).
- V řadě případů Soud posuzoval slučitelnost omezení práva soudce na přístup k soudu s článkem 6 (k obecným zásadám, *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 342–343, [CZE](#)). V tomto ohledu zohledňuje rostoucí význam procesní spravedlnosti v případech odvolání soudce z funkce, včetně zásahu orgánu nezávislého na výkonné a zákonodárné moci, pokud jde o každé rozhodnutí týkající se skončení funkce soudce, v mezinárodních dokumentech a dokumentech Rady Evropy, v judikatuře mezinárodních soudů a v praxi dalších mezinárodních orgánů (*Baka proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 121, [CZE](#)). Soud rovněž shledal, že obdobné procesní záruky by měly být k dispozici i v případě, kdy byl soudce

odvolán z funkce člena Národní rady soudnictví (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 300–303, 327 a 344–350, [CZE](#)).

- Právní základ pro vyloučení rozhodnutí týkajících se soudců nebo omezení přístupu soudců k soudu ze soudního přezkumu by měl existovat před vznikem omezení a měl by vyplývat z obecně platného nástroje (*Baka proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 116–117, [CZE](#); *Paluda proti Slovensku*, 2017, § 43, [CZE](#)).
- Aby vnitrostátní právní předpisy vylučující přístup k soudu měly v konkrétním případě účinek podle čl. 6 odst. 1, musí být v souladu se zásadami právního státu (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 299, [CZE](#)). Při posuzování důvodnosti vyloučení přístupu k soudu s ohledem na členství v orgánech soudní správy je třeba zohlednit silný veřejný zájem na zachování nezávislosti soudnictví a právního státu (*tamtéž*, § 346).
- V záležitostech týkajících se kariéry soudce, například přeložení bez souhlasu soudce nebo odvolání, „by měly existovat závažné důvody, které ve výjimečných případech absenci soudního přezkumu odůvodňují“ (*Bilgen proti Turecku*, 2021, § 96; *Broda a Bojara proti Polsku*, 2021, § 148; *Mnatsakanyan proti Arménii*, 2022, § 65).
- Absence soudního prostředku proti rozhodnutí Rady soudců a prokurátorů nejmenovat soudcovského kandidáta (který jinak úspěšně složil všechny zkoušky a splnil zákonné podmínky pro výkon funkce soudce) byla shledána porušením práva stěžovatele na přístup k soudu. Soud poznamenal, že samotná Rada nebyla „soudem“ ve smyslu článku 6 a její rozhodnutí nejmenovat stěžovatele nebylo odůvodněno (*Oktay Alkan proti Turecku*, 2023, § 68–69).
- Tvzení o zásahu státu prostřednictvím legislativy s cílem ovlivnit výsledek soudního řízení byla shledána zjevně neopodstatněnými v situaci, kdy napadený legislativní zásah směřoval „k co nejefektivnějšímu a nejrychlejšímu vyřešení kritické situace, která ovlivňovala křehkou rovnováhu v systému dělby moci“ (*J.B. a ostatní proti Maďarsku* (rozhodnutí), 2018, viz zejména § 92).
- Omezený rozsah přezkumu vykonávaného Nejvyšším kasačním soudem ve vztahu k rozhodnutí Disciplinární rady soudnictví, která uložila soudci disciplinární sankci, neporušil článek 6 odst. 1, protože Rada měla všechny charakteristiky nezávislého a nestranného „soudu“, poskytovala záruky spravedlivého procesu a byla orgánem, který podle Ústavy mohl vykonávat diskreční pravomoc v disciplinární oblasti (*Cotora proti Rumunsku*, 2023, § 36–56).
- Právo na přístup k soudu nezaručuje právo na druhý stupeň soudní instance: tak například ve věci *Suren Antonyan proti Arménii*, 2025, Soud shledal, že jelikož Nejvyšší soudní rada (jednající jako disciplinární soud) měla všechny charakteristiky „soudu“, ke kterému měl stěžovatel přístup, nevznikl problém z důvodu absence dalšího přezkumu jejích rozhodnutí (§ 124–129).

Sporné řízení – veřejné jednání soudu:

- Stanoviska/informace získané v řízení před Ústavním soudem je třeba soudci oznámit před vydáním rozhodnutí, aby se k nim mohl vyjádřit (*Juričić proti Chorvatsku*, 2011, § 76).
- Pokud jde o kárné řízení proti soudci, rovnost zbraní znamená, že soudci, o jehož funkci jde, musí být poskytnuta přiměřená možnost se k věci vyjádřit a případně předložit důkazy za podmínek, které jej nestaví do podstatně nevýhodnější pozice vůči orgánům, které toto řízení proti soudci vedou. Je na vnitrostátních orgánech, aby v každém jednotlivém případě zajistily splnění požadavků spravedlivého procesu (*Olujić proti Chorvatsku*, 2009, § 78).
- Pokud Ústavní soud neposuzuje skutkové, ale právní otázky a zabývá se stejnou právní otázkou jako soud prvního stupně, nevyžaduje čl. 6 odst. 1, aby se konalo jednání před soudem vyššího stupně, pokud se soudkyně, která podala stížnost, tohoto práva vzdala již

před soudem prvního stupně (*Juričić proti Chorvatsku*, 2011, § 91).

- Absence ústního jednání ve fázi kárného řízení a ve fázi soudního přezkumu (*Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku* [velký senát], 2018, § 210, [CZE](#)): v souvislosti s kárným řízením proti soudkyni by upuštění od ústního jednání mělo být výjimečným opatřením a mělo by být s ohledem na judikaturu vztahující se k Úmluvě řádně odůvodněno.

„Zákonný soud“, nezávislost a nestrannost:

- Soudci mohou prosazovat právní stát a naplňovat Úmluvu pouze tehdy, pokud je vnitrostátní právní předpisy nezbavují záruk požadovaných Úmluvou v otázkách, které se přímo dotýkají jejich individuální nezávislosti a nestrannosti. V tomto ohledu je třeba nezávislost soudů chápat komplexně. To znamená, že nezávislost se vztahuje na soudce nejen v jeho rozhodovací funkci, ale rovněž na další úřední funkce, které může soudce vykonávat a které jsou úzce spjaty se soudním systémem (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 302–303, [CZE](#), pokud jde o mandát soudce ve funkci člena Národní rady soudnictví).
- Existuje zjevná souvislost mezi integritou procesu jmenování soudců a požadavkem nezávislosti soudců podle čl. 6 odst. 1 (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 308–309, [CZE](#); *Gloveli proti Gruzii*, 2022, § 49–50, [CZE](#)). Jmenování soudců výkonou mocí nebo zákonodárným orgánem je přípustné, pokud jsou jmenováni při výkonu své rozhodovací role zcela nezávislí a prostí jakéhokoli vlivu či nátlaku“ (*Guðmundur Andri Ástráðsson proti Islandu* [velký senát], 2020, § 207, [CZE](#)).
- Soud zdůraznil, že existuje velmi úzký vztah mezi zárukami „nezávislého a nestranného“ soudu a právem na „soud zřízený zákonem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 (*Guðmundur Andri Ástráðsson proti Islandu* [velký senát], 2020, § 231–234, [CZE](#); *Xhoxhaj proti Albánii*, 2021, § 290; *Dolińska-Ficek a Ozimek proti Polsku*, 2021, § 276). Rozsudek v případě *Guðmundur Andri Ástráðsson proti Islandu* [velký senát], 2020, [CZE](#), definuje třístupňový postup pro posouzení, zda pochybení v konkrétním řízení o jmenování soudců byla natolik závažná, že vedla k porušení práva na „soud zřízený zákonem“ (§ 243–252; viz například *Juszczyszyn proti Polsku*, 2022, § 193–210; *Besnik Cani proti Albánii*, 2022, § 83–93). Jak Soud uvedl ve věci *Reczkowicz proti Polsku*, 2021, § 284 (byť v kontextu případu, který nepodal soudce, ale běžný účastník vnitrostátního řízení, jenž si stěžoval na nedostatek nezávislosti soudců v jejím disciplinárním řízení), vnitřně vadný postup jmenování soudců může být rovněž posuzován z hlediska záruky „nezávislého soudu“; nicméně v daném případě byly dotčené nesrovnalosti natolik závažné, že podkopaly samotnou podstatu práva na projednání věci „soudem zřízeným zákonem“, a byly proto posuzovány z tohoto hlediska.
- Dodržení záruk podle čl. 6 odst. 1 je obzvláště důležité v kárném řízení proti soudci ve funkci předsedy Nejvyššího soudu, neboť je v sázce důvěra veřejnosti ve fungování soudnictví na nejvyšší úrovni (*Harabin proti Slovensku*, 2012, § 133, [CZE](#) – viz též *Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku* [velký senát], 2018, § 153–156, [CZE](#), a pokud jde o samotný Nejvyšší soud, § 162–165).
- V příslušném kárném orgánu musí být významně zastoupeni soudci (*Oleksandr Volkov proti Ukrajině*, 2013, § 109, [CZE](#); *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], 2018, § 68–70, [CZE](#); *Catană proti Moldavsku*, 2023, § 68 a 70). Z hlediska soudcovské autonomie je rovněž důležitý způsob jmenování soudců do kárných orgánů (*Oleksandr Volkov proti Ukrajině*, 2013, § 112, [CZE](#); *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], 2018, § 68–70, [CZE](#)), stejně jako to, zda pracují pro kárný orgán na plný úvazek či nikoli (*tamtéž* [velký senát], 2018, § 68, [CZE](#)). Složení orgánu, který jmenuje soudce, konkrétně Národní rady soudnictví (NCJ), bylo analyzováno v případech proti Polsku prizmatem záruky „soudu zřízeného zákonem“ (viz například *Reczkowicz proti Polsku*, 2021, § 284), nebo alternativně z pohledu záruky „přístupu k soudu“ (viz například *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 344–350, [CZE](#)). Nakonec ve věci *Tuleya proti Polsku*, 2023, Soud shledal porušení „práva na nezávislý a nestranný soud zřízený

zákonem“ (§ 345; poznámka: případ byl posuzován podle trestní části článku 6). Soud dospěl k závěru, že jak nezávislost soudců Nejvyššího soudu, tak podmínka „soudu zřízeného zákonem“ byly narušeny kvůli nedostatku nezávislosti Národní rady soudnictví (která tyto soudce jmenovala), protože po reformě z roku 2017 „zákonodárná a výkonná moc získaly rozhodující vliv na složení“ jmenovacího orgánu (viz také [Tuleya proti Polsku](#), 2023, § 337, a [Wałęsa proti Polsku](#), 2023, § 168–176). Ve věci [Suren Antonyan proti Arménii](#), 2025, Soud poznamenal, že Nejvyšší soudní rada (jednající jako soudní orgán v disciplinárním řízení proti stěžovateli), kde soudci volení svými kolegy tvoří přesně polovinu členů, odpovídá minimálním evropským standardům, pokud je jmenování laických členů Radou parlamentem doprovázeno dostatečnými zárukami (kvalifikovaná většina pro jejich volbu, přísná kritéria způsobilosti) a pokud požívají dalších záruk (délka mandátu, neodvolatelnost, sociální záruky, absence hierarchické podřízenosti atd.) – viz § 105–118.

- Účast nejvyššího státního zástupce v orgánu, který je příslušný ke jmenování soudců, vedení kárného řízení a odvolávání soudců, s sebou nese riziko, že soudci nebudou v těchto případech jednat nestranně nebo že nejvyšší státní zástupce nebude jednat nestranně vůči soudcům, s jejichž rozhodnutím nesouhlasí ([Oleksandr Volkov proti Ukrajině](#), 2013, § 114, [CZE](#); [Denisov proti Ukrajině](#) [velký senát], 2018, § 68–70, [CZE](#); [Catană proti Moldavsku](#), 2023, § 76).
- Účast člena vlády v orgánu, který je příslušný k ukládání kárných sankcí soudcům, byť jen v pasivní roli, je z hlediska požadavků článku 6, zejména požadavku na nezávislost kárného orgánu, velmi problematická sama o sobě ([Catană proti Moldavsku](#), 2023, § 75 týkající se přítomnosti ministra spravedlnosti jako člena Národní komise pro soudní službu (CSM) z moci úřední; viz též postup výběru profesorů práva volených parlamentem do CSM, § 79–82).
- Zásah parlamentu do kárného řízení může přispět k politizaci řízení a „prohloubit jeho nesoulad se zásadou dělby moci“ ([Oleksandr Volkov proti Ukrajině](#), 2013, § 118, [CZE](#)).
- Nestrannost a nezávislost soudců může být zpochybněna, pokud soudci, kteří přezkoumávají rozhodnutí kárného orgánu, spadají pod pravomoc téhož orgánu a mohou být předmětem kárného řízení (naproti tomu [Oleksandr Volkov proti Ukrajině](#), 2013, § 130, [CZE](#); [Denisov proti Ukrajině](#) [velký senát], 2018, § 79, [CZE](#); [Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku](#) [velký senát], 2018, § 157–164, [CZE](#)).
- Účast člena kárného orgánu na předběžném šetření proti soudci může objektivně zpochybnit jeho nestrannost, pokud se následně podílí na rozhodování ve věci samé ([Denisov proti Ukrajině](#) [velký senát], 2018, § 71 a odkazy v něm uvedené, [CZE](#)). Nestrannost může být oprávněně zpochybněna také tehdy, pokud osoba, která zahájila disciplinární řízení proti soudci, má úzké vazby na jednoho ze soudců disciplinárního senátu, zejména na jeho předsedu: viz [Suren Antonyan proti Arménii](#), 2025, kde Soud shledal porušení článku 6 odst. 1, protože ministr spravedlnosti, který zahájil řízení proti soudci, byl blízkým přítelem a bývalým spolupracovníkem předsedy Nejvyšší soudní rady, u níž bylo disciplinární řízení projednáváno, a protože jejich rodiny měly společný finanční zájem, přičemž vnitrostátní soudy se těmito argumenty řádně nezabývaly (§ 135–143).
- Soud zdůraznil význam zdání nestrannosti lustračního řízení proti předsedovi Ústavního soudu kvůli výrokům předsedy vlády v době, kdy probíhalo řízení ([Ivanovski proti bývalé jugoslávské republice Makedonii](#), 2014, § 145–150).
- V souvislosti s kárnými řízeními není teoretické riziko, že soudci, kteří věc projednávají, sami stále podléhají souboru kárných pravidel, samo o sobě dostatečným důvodem pro konstatování porušení požadavku na nestrannost ([Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku](#) [velký senát], 2018, § 163, [CZE](#)).
- Soud připomněl, že způsob přidělování případů v rámci soudu v zásadě spadá do prostoru pro uvážení státu. Nejmenování všech členů soudních útvarů náhodným výběrem tedy

nepostačovalo k závěru, že kárné řízení proti stěžovateli nespĺňuje požadavky nezávislosti a nestrannosti vyžadované článkem 6 (*Miroslava Todorova proti Bulharsku*, 2021, § 120, [CZE](#)).

- Ve věci *Wróbel proti Polsku* (rozhodnutí), 2025, byl stěžovatel soudcem, jehož případ (týkající se jeho údajné nedbalosti při výkonu soudcovských povinností) byl původně projednáván bývalým Disciplinárním senátem, který Soud shledal, že nebyl nezávislým „soudem zřízeným zákonem“ (viz *Reczkowicz proti Polsku*, 2021). S ohledem na nedávný pozitivní legislativní vývoj, jenž vedl ke zrušení disciplinárního senátu, Soud dospěl k závěru, že námitky stěžovatele byly předčasné, neboť řízení v jeho věci stále probíhalo před nově zřízeným Senátem profesní odpovědnosti Nejvyššího soudu (§ 43–52).
- Ve věci *Manowska a ostatní proti Polsku* (rozhodnutí), 2025 byli stěžovatelé mezi soudci, kteří byli po soudní reformě z roku 2016 povýšeni prezidentem Polska. V roce 2021 přijal Nejvyšší správní soud (NSS) rozhodnutí (na návrh jiného soudce, jemuž bylo povýšení odepřeno – viz věc *Sadomski proti Polsku*, 2025), kterým *de facto* uznal, že jmenování stěžovatelů provedená podle nových pravidel byla neplatná. Stěžovatelé namítali, že toto rozhodnutí zasáhlo do jejich pověsti a že se nemohli účastnit daného řízení. Soud poznamenal, že celý proces jejich jmenování byl od samého počátku předmětem intenzivní veřejné debaty a kontroverzí a že rozhodnutí NSS z roku 2021 jejich pověst neovlivnilo. Pokud jde o další právo, jehož se stěžovatelé dovolávali – totiž právo vykonávat konkrétní funkce –, Soud především shledal, že takové právo ve vnitrostátním právním řádu neexistovalo. I kdyby tomu tak bylo, Soud dále uvedl, že napadené řízení nemělo na toto právo „přímo rozhodující“ dopad, neboť NSS nenařídil odvolání stěžovatelů z funkcí, přestože dospěl k závěru, že celý proces jejich jmenování byl právně vadný. Soud proto uzavřel, že námitky stěžovatelů byly neslučitelné *ratione materiae* s ustanoveními Úmluvy.

Další procesní požadavky:

- Vzhledem k důležité úloze, kterou soudci hrají při zajišťování práv podle Úmluvy, je nezbytné, aby existovaly procesní záruky, které zajistí, že jejich nezávislost nebude ohrožena nepatřičnými vnějšími nebo vnitřními vlivy. V sázce je rovněž důvěra veřejnosti ve fungování soudnictví (*Bilgen proti Turecku*, 2021, § 96).
- Příslušníci soudní moci by měli – stejně jako ostatní občané – požívat ochrany před svévolí zákonodárné a výkonné moci a pouze dohled nezávislého soudního orgánu nad zákonností opatření, jakým je odvolání z funkce, může znamenat účinnou ochranu (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 327 a § 347, viz též § 264, [CZE](#)).
- Ačkoli Soud nepovažuje za vhodné, aby stanovil, jak dlouhá by měla být promlčecí doba pro uložení kárné sankce, shledává, že neexistence promlčecí doby pro řízení o odvolání soudce z důvodu „porušení přísahy“ představuje vážné ohrožení zásady právní jistoty (*Oleksandr Volkov proti Ukrajině*, 2013, § 139, [CZE](#)).
- Není úkolem Soudu vyjadřovat se k vhodnosti výběru provedeného orgánem, který je výslovně pověřen jmenováním nebo povyšováním soudců, ani ke kritériím, která by měla být zohledněna, pokud výběrové řízení obsahovalo dostatečné procesní záruky (*Tsanova-Gecheva proti Bulharsku*, 2015, § 100–104, pokud jde o jmenování do funkce předsedkyně soudu Nejvyšší soudní radou; viz též *Gloveli proti Gruzii*, 2022, § 59, [CZE](#)). Postup jmenování soudců může porušovat právo na „soud zřízený zákonem“ (*Juszczyszyn proti Polsku*, 2022, § 193–210 a 279; *Besnik Cani proti Albánii*, 2022, § 83–93 a 113). Zejména požadavky na způsobilost pro jmenování soudců jsou považovány za základní pravidla, jejichž porušení narušuje účel a účinek požadavku „stanoveného zákonem“ (§ 99). Soud dále uvedl, že právo příslušníka soudní moci na ochranu před svévolným přeložením nebo jmenováním podporují s ohledem na důsledek nezávislost soudců mezinárodní normy (*Bilgen proti Turecku*, 2021, § 63).

- Přezkum rozhodnutí o uložení kárné sankce se liší od přezkumu správního rozhodnutí, které takový sankční prvek neobsahuje. V důsledku toho musí být provedený soudní přezkum přiměřený kárné povaze daného rozhodnutí. Tato úvaha platí tím spíše pro kárná řízení proti soudcům, kteří musí požívat úcty, jež je pro výkon jejich funkce nezbytná. Pokud členský stát kárné řízení zahájí, je v sázce důvěra veřejnosti ve fungování a nezávislost soudnictví; v demokratickém státě tato důvěra zaručuje samotnou existenci právního státu (*Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku* [velký senát], 2018, § 196, 200, 203 a 214, [CZE](#); *Cotora proti Rumunsku*, 2023, § 46–56, a pokud jde o rozsah přezkumu samotné sankce, § 55).
- Vzhledem k významnému postavení soudců a státních zástupců mezi státními orgány v demokratické společnosti a dále k rostoucímu významu, který je přikládán dělbě moci a nutnosti chránit nezávislost soudního systému, musí Soud věnovat zvláštní pozornost ochraně soudců, pokud má přezkoumat ve světle ustanovení Úmluvy kárné řízení vedené proti nim (*Eminağaoğlu proti Turecku*, 2021, § 76; ke kárnému řízení v souladu s Úmluvou viz *Cotora proti Rumunsku*, 2023).
- Procesní záruky obdobné těm, které by měly existovat v případě odvolání soudců, by měly existovat i v případě, že byl soudce odvolán z funkce člena soudní rady (*Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 345, [CZE](#)). Pokud je soudní rada zřízena, je třeba, aby státní orgány měly povinnost zajistit její nezávislost na výkonné a zákonodárné moci, aby byla mimo jiné zajištěna integrita procesu jmenování soudců (*tamtéž*, § 307 a 346; *Juszczyszyn proti Polsku*, 2022, § 205).
- Shledání soudce kárně odpovědným v souvislosti s vydáním soudního rozhodnutí – nebo i zahájení disciplinárního řízení v této věci a tím spíše zahájení trestního vyšetřování – musí být považováno za výjimečné opatření a musí být s ohledem na zásadu nezávislosti soudů vykládáno restriktivně (*Juszczyszyn proti Polsku*, 2022, § 276; *Tuleya proti Polsku*, 2023, § 437; v posledním případě Soud posuzoval situaci v rámci trestněprávní větve článku 6). Obdobně viz též *Ovcharenko a Kolos proti Ukrajině*, 2023, týkající se soudců Ústavního soudu a významu jasného a předvídatelného právního rámce týkajícího se imunity a odpovědnosti soudců za účelem zajištění soudcovské nezávislosti (§ 104–108).
- V souvislosti s prověřkovými řízeními týkajícími se soudců by měla být žalovaným státům poskytnuta větší míra flexibility při uplatňování zákonných omezení, neboť na rozdíl od běžných kárných řízení vykazují určité zvláštnosti. To je v souladu s cílem obnovy a posílení důvěry veřejnosti v soudní systém a zajištění vysoké úrovně integrity příslušníků soudní moci (*Xhoxhaj proti Albánii*, 2021, § 349). Pokud jde o důkazní břemeno, Soud nepovažuje za svévoli, pokud se důkazní břemeno přeneso na kárně obviněného soudce v prověřkovém řízení poté, co kárný orgán zpřístupnil předběžné výsledky šetření a umožnil nahlédnout do spisu (§ 352). Viz též *Sevdari proti Albánii*, 2022, § 130.
- Pokud soudní rada po disciplinárním řízení rozhodla, že stěžovatel – státní zástupce – nespáchal žádné disciplinární provinění, ale pouze porušil pravidla profesní etiky, a nebyla mu uložena žádná disciplinární sankce, stěžovatel nemůže tvrdit, že je obětí porušení článku 6 v souvislosti s disciplinárním řízením, ve kterém byl zproštěn viny (*Amar proti Francii* (rozhodnutí), 2024, § 22–26).

Významné příklady

- *Baka proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 121–122, [CZE](#): nemožnost předsedy Nejvyššího soudu napadnout předčasný zánik svého mandátu;
- *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], 2018, § 66–82, [CZE](#): nemožnost stěžovatele dosáhnout nezávislého a nestranného přezkumu jeho odvolání z funkce předsedy soudu;

- *Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku* [velký senát], 2018, § 151–165 a 193–215, [CZE](#): absence veřejného projednání a omezený rozsah přezkumu kárných rozhodnutí Nejvyššího soudu Nejvyšší radou soudnictví – tvrzená absence nezávislosti a nestrannosti Nejvyššího soudu z důvodu dvojí úlohy jeho předsedy a činnosti jeho soudců, která se prolíná s Nejvyšší radou soudců;
- *Grzęda proti Polsku* [velký senát], 2022, § 344–350, [CZE](#): předčasný zánik mandátu soudce ve funkci člena Národní rady soudnictví a absence soudního přezkumu;
- *Tuleya proti Polsku* 2023, § 337, posuzováno podle trestní části článku 6, zrušení imunity soudce rozhodnuté Disciplinární komorou Nejvyššího soudu, jejíž členové byli vybráni nově složenou Národní radou soudnictví, která byla pod rozhodujícím vlivem výkonné a zákonodárné moci (viz také *Wałęsa proti Polsku*, 2023, byť ne v kontextu případu podaného soudcem, ale běžným účastníkem řízení, který si stěžoval na nedostatek nezávislosti Komory pro mimořádný přezkum Nejvyššího soudu, § 168–176).
- *G. proti Finsku*, 2009, § 34: první případ, kdy Soud použil kritéria stanovená v případě *Eskelinen* v pracovněprávním sporu týkajícím se soudkyně;
- *Olujić proti Chorvatsku*, 2009, § 31–43: první případ, kdy Soud použil kritéria stanovená v případě *Eskelinen* v kárném řízení vedeném proti soudci (viz též například *Harabin proti Slovensku*, 2012, § 118–123, [CZE](#)). Oba případy: nestranný a nezávislý soud a úloha Ústavního soudu;
- *Oleksandr Volkov proti Ukrajině*, 2013, [CZE](#): strukturální nedostatky systému soudcovské kázně (§ 117); absence promlčecí doby pro uložení kárné sankce soudci (§ 139) a zneužití systému elektronického hlasování v parlamentu při přijímání rozhodnutí o odvolání soudce (§ 145); složení senátu projednávajícího věc stěžovatele, o němž rozhodl soudce, kterému skončilo funkční období předsedy soudu (§ 154–156);
- *Di Giovanni proti Itálii*, 2013, § 58: kárná důtka udělená soudkyni za to, že po svých výrocích v rozhovoru pro noviny nesplnila povinnost jednat s úctou a diskrétností (složení kárného senátu Národní rady soudnictví shledáno v souladu s čl. 6 odst. 1);
- *Poposki proti bývalé jugoslávské republice Makedonii*, 2016, § 48–49: nestrannost kárného orgánu, kdy pouze jeden z jeho patnácti členů provedl předběžné šetření a následně se podílel na rozhodnutích o odvolání stěžovatelů z funkce;
- *Sturua proti Gruzii*, 2017, § 35: kárné řízení, v němž polovina senátu projednávajícího věc v odvolacím řízení, včetně jeho předsedy, se předtím podílela na projednávání věci v prvním stupni, který rozhodl o odvolání stěžovatele z funkce předsedy okresního soudu;
- *Kamenos proti Kypru*, 2017, § 107–108: zvláštní situace kárného řízení, které zahájil a vedl stejný orgán; prolínání funkcí při sdělování obvinění a rozhodování ve věci (viz též § 106–109); cíl zabránit nepřátelské a konfrontační atmosféře nemůže vyloučit objektivní pochybnosti o nestrannosti kárného orgánu;
- *Kövesi proti Rumunsku*, 2020, § 152–158: nemožnost vedoucí státní zástupkyně účinně napadnout předčasný zánik mandátu;
- *Camelia Bogdan proti Rumunsku*, 2020, § 70–79: nemožnost soudkyně napadnout automatické pozastavení výkonu funkce se zastavením platu do doby, než bude projednáno její odvolání proti odvolání z funkce (viz též *Paluda proti Slovensku*, 2017, § 41–55, [CZE](#));
- *Xhoxhaj proti Albánii*, 2021, § 280–353: odvolání soudkyně na základě prověřkového řízení ve světle mimořádné a ojedinělé reformy soudnictví provedené v Albánii;
- *Bilgen proti Turecku*, 2021, § 97: nemožnost soudce využít soudní přezkum rozhodnutí o přeložení na nižší soudní stupeň;

- *Eminağaoğlu proti Turecku*, 2021, § 95–105: kárná sankce vůči soudnímu funkcionáři za porušení pracovní povinnosti, kterou nepřezkoumává jiný orgán se soudní funkcí, ani obecný soud;
- *Donev proti Bulharsku*, 2021, § 87–105: řízení vedoucí k odvolání soudce obviněného z kárného provinění;
- *Dolińska-Ficek a Ozimek proti Polsku*, 2021, § 272 a násl.: zjevná pochybení při jmenování soudců nově zřízeného senátu Nejvyššího soudu pro mimořádné přezkumy a veřejné záležitosti, který posuzoval odvolání, podaná stěžovateli (použití zásad stanovených v případě Guðmundur na „soud zřízený zákonem“);
- *Gloveli proti Gruzii*, 2022, § 43–53 a 58–60, [CZE](#): nemožnost kandidátky na funkci soudce domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí o odmítnutí jejího jmenování do funkce soudce;
- *Besnik Cani proti Albánii*, 2022, § 115–116: zjevné porušení vnitrostátních právních předpisů, které mělo nepříznivý vliv na jmenování soudce zasedajícího v komisi, která prověřila a odvolala státního zástupce, bez účinného přezkumu a nápravy vnitrostátním soudem;
- *Juszczyszyn proti Polsku*, 2022, § 193–210: soudce vyloučený z výkonu funkce kvůli ověření nezávislosti jiného soudce („soud zřízený zákonem“);
- *Mnatsakanyan proti Arménii*, 2022, § 65: odvolání soudce z funkce v kárném řízení vedeném proti němu;
- *Ovcharenko a Kolos proti Ukrajině*, 2023, § 123–126: nedostatečný soudní přezkum rozhodnutí parlamentu o odvolání soudců Ústavního soudu kvůli „porušení přísahy“ bez jasného výkladu tohoto provinění a rozsahu jejich imunity související s jejich funkcí;
- *Cotora proti Rumunsku*, 2023, § 37–43 a 56: kárné řízení proti soudkyni, jehož výsledkem byla kárná sankce v podobě snížení platu. Soudní kárná komise Národní rady soudců a státních zástupců považovaná za „soudní orgán s plnou pravomocí“ pro účely článku 6; řízení soudní kárné komise splňující požadavky na nezávislost, nestrannost a spravedlivý proces; dostatečný následný přezkum ze strany Nejvyššího kasačního soudu.
- *Catană proti Moldavsku*, 2023, § 75–83: složení Národní komise pro soudní službu (s účastí členů ze zákona – ministra spravedlnosti, nejvyššího státního zástupce – a profesorů práva) nesplňuje požadavky Úmluvy na nezávislost a nestrannost.
- *Suren Antonyan proti Arménii*, 2025, § 105–119: složení Nejvyšší soudní rady (SJC) zajišťovalo její nezávislost, protože soudci volení svými kolegy tvořili polovinu jejích členů, zatímco zbývající laičtí členové poskytovali dostatečné záruky nezávislosti vzhledem ke způsobu jejich jmenování a postavení. Nestrannost SJC však byla ohrožena kvůli úzkému vztahu mezi ministrem spravedlnosti, který zahájil řízení proti stěžovateli, a předsedou SJC, který zasedal v senátu.

Ochrana soudců na poli ostatních článků Úmluvy

Článek 5:

- *Alparslan Altan proti Turecku*, 2019: vazba soudce bez předchozího zbavení imunity na základě nepřiměřeného rozšíření pojmu *in flagrante delicto* [dopadení při páčání trestného činu] (§ 102, 104–115, porušení čl. 5 odst. 1; viz též *Baş proti Turecku*, 2020, § 148–162, 176–201 a 215–231, porušení čl. 5 odst. 1 a 4; *Turan a ostatní proti Turecku*, 2021, § 79–96, porušení čl. 5 odst. 1 a *Tercan proti Turecku*, 2021, § 118–143 a 171–188, porušení čl. 5 odst. 1 a 3 a článku 8, pokud jde o domovní prohlídku u soudce po pokusu o převrat).

Článek 7:

- Ve věci [Bădescu a ostatní proti Rumunsku](#), 2025 byli soudci odvolacího soudu trestně odsouzeni pro zneužití pravomoci úřední osoby v souvislosti se soudním rozhodnutím, které vydali – neporušení. Požadavek ochrany nezávislosti soudní moci nevyklučuje trestní stíhání soudce pro zneužití pravomoci úřední osoby. Ustanovení použitá v projednávané věci byla ve svém uplatnění předvídatelná, neboť ustálená judikatura rozlišuje mezi pouhou chybou učiněnou v dobré víře a úmyslným, ve zlé víře provedeným nesprávným výkladem právní normy soudcem, jako tomu bylo v případě stěžovatelů. Jako zkušení soudci specializovaní na trestní právo měli stěžovatelé být schopni předvídat důsledky svého jednání a příslušná ustanovení vnitrostátního trestního práva byla dostatečně jasná; výklad podaný vnitrostátními soudy byl rozumný a v souladu se samotnou podstatou trestného činu (§ 129–148).

Článek 8:

- [Özpinar proti Turecku](#), 2010: odvolání soudkyně z funkce z důvodů částečně souvisejících s jejím soukromým životem a ohrožujících její pověst (použitelnost, § 48 a procesní podmínky, § 76–78, porušení článku 8);
- [Oleksandr Volkov proti Ukrajině](#), 2013: odvolání z funkce z důvodu „porušení přísahy“ (porušení: zásah, který není v souladu se zákonem (§ 160–187, porušení článku 8) (viz též [Kulykov a ostatní proti Ukrajině](#), 2017, § 138, [CZE](#));
- [Ivanovski proti bývalé jugoslávské republice Makedonii](#), 2014: odvolání předsedy Ústavního soudu z veřejné funkce v důsledku lustračního řízení (§ 176–188, porušení článku 8);
- [Denisov proti Ukrajině](#) [velký senát], 2018, [CZE](#): odvolání stěžovatele z funkce předsedy soudu (§ 127–134, nepřijatelnost z důvodu věcné nepříslušnosti: negativní dopady odvolání na jeho soukromý život nedosahovaly hranice závažnosti pro uplatnění článku 8). Rozsáhlý přehled judikatury a nové zásady týkající se rozsahu působnosti článku 8 v pracovněprávních sporech týkajících se zejména soudců (§ 113–117);
- [J.B. a ostatní proti Maďarsku](#) (rozhodnutí), 2018: odvolání soudců a státních zástupců z funkce v důsledku snížení věku pro povinný odchod do důchodu (nepřijatelnost z důvodu věcné nepříslušnosti, použití rozsudku [Denisov](#) [velký senát]);
- [Tasev proti Severní Makedonii](#), 2019: odmítnutí zápisu změny etnické příslušnosti kandidáta, ke které se sám přihlásil, v období voleb soudců, bez předvídatelného právního základu (§ 37–41, porušení článku 8);
- [Camelia Bogdan proti Rumunsku](#), 2020: pozastavení výkonu funkce soudkyně s pozastavením vyplácení platu (§ 83–92, použití přístupu založeného na důsledcích rozsudku v případě [Denisov](#) [velký senát] – nedosažení hranice závažnosti, nepřijatelnost z důvodu věcné nepříslušnosti);
- [De Carvalho Basso proti Portugalsku](#) (rozhodnutí), 2021: pomluva a trestní oznámení podané na soudce tvrdící, že odůvodnění rozsudku obsahovalo slova, která představovala osobní urážku stěžovatele (§ 58–61, nepřijatelnost z důvodu věcné nepříslušnosti);
- [Xhoxhaj proti Albánii](#), 2021: odvolání soudkyně na základě prověřkového řízení ve světle mimořádné a ojedinelé reformy soudnictví provedené v Albánii (§ 402–414, neporušení článku 8);
- [Eminağaoğlu proti Turecku](#), 2021: použití záznamů telefonních hovorů stěžovatele v rámci kárného vyšetřování, které byly získány během trestního vyšetřování vedeného proti němu (§ 160–161, porušení článku 8);
- [Samsin proti Ukrajině](#), 2021: odvolání a uplatnění zákonných lustračních opatření vůči

bývalému soudci Nejvyššího soudu (použitelnost, § 39–44 a 50–58, porušení článku 8);

- *Gumenyuk a ostatní proti Ukrajině*, 2021: protiprávní znemožnění výkonu soudních funkcí bývalým soudcům Nejvyššího soudu po legislativní reformě (použitelnost, § 88 a 100, porušení článku 8); viz také *Golovchuk proti Ukrajině*, 2025, v níž byl soud, u něhož stěžovatel působil, zrušen v důsledku legislativní reformy; ačkoli měl stěžovatel právo na přeřazení, orgány tak po mnoho let neučinily v důsledku systémového selhávání systému soudních jmenování na Ukrajině (viz § 29–32 k použitelnosti a § 35–43 k porušení požadavku „zákonnosti“ podle článku 8).
- *Donev proti Bulharsku*, 2021: odvolání stěžovatele z důvodu porušení několika pravidel a povinností souvisejících s výkonem funkce soudce a předsedy soudu (§ 116–122, nepřijatelnost, zjevná neopodstatněnost);
- *M.D. a ostatní proti Španělsku*, 2022, [CZE](#): policejní zpráva o soudcích, kteří podepsali manifest o „právu katalánského lidu rozhodnout“, a nedostatečné vyšetřování úniku údajů do tisku (§ 61–71, porušení článku 8);
- *Juszczyszyn proti Polsku*, 2022: nepředvídatelné dočasné zproštění výkonu funkce soudce v souvislosti s vydáním soudního rozhodnutí na základě zjevně nepřiměřeného uplatňování práva (použitelnost, § 237 a 279–280, porušení článku 8); dočasné zproštění výkonu funkce soudce převážně s cílem sankcionovat jej a odradit jej od ověřování zákonnosti jmenování soudců na doporučení reformované Národní rady soudnictví (§ 337–338, porušení článku 18 ve spojení s článkem 8);
- *Sevdari proti Albánii*, 2022: prověřkové řízení, jehož výsledkem bylo odvolání stěžovatelky z funkce státní zástupkyně z důvodu ojedinělého profesního pochybení a nezaplacení daně z malé části příjmů jejího manžela (použitelnost, § 60–61, 78, 84, 86 a 95, porušení článku 8);
- *Nikëhasani proti Albánii*, 2022: odvolání státní zástupkyně a doživotní zákaz jejího opětovného působení v justici z důvodu vážných pochybností o její finanční způsobilosti na základě závěrů prověřkového řízení (§ 114 a 117–126, neporušení článku 8);
- *Ovcharenko a Kolos proti Ukrajině*, 2023: odvolání soudců Ústavního soudu parlamentem, kteří byli takto sankcionováni za „porušení přísahy“ v důsledku právního názoru na složitou právní otázku bez jasného výkladu, a rozsah imunity spojené s jejich funkcí; odpovědnost soudců za právní názory a podstata jejich soudní činnosti; (použitelnost, § 86 a 91–109, porušení článku 8: požadavky na zákonnost a předvídatelnost; § 131–136, nepřijatelnost podle článku 18 ve spojení s článkem 8, zjevná neopodstatněnost).
- *Guliyev proti Ázerbájdžánu*, 2023: propuštění státního zástupce s odkazem na vztahy stěžovatele s jeho bývalou přítelkyní, na základě vágních právních ustanovení o služební kázní a etice, aniž by byly zjištěny skutkové nebo relevantní právní důvody odůvodňující propuštění, a bez zohlednění soudních rozhodnutí ve prospěch stěžovatele v řízeních proti jeho bývalé přítelkyni (§ 43, přípustnost: důvody propuštění souvisely se soukromým životem stěžovatele; § 52–60: porušení článku 8 z důvodu nezákonnosti zásahu).
- *Tuleya proti Polsku*, 2023: zahájení předběžného disciplinárního šetření ohledně procesního rozhodnutí soudce (žádost o předběžnou otázku SDEU) bylo v rozporu s právem EU umožňujícím takové žádosti (§ 438); zrušení imunity před trestním stíháním a následné pozastavení výkonu funkce soudce nebylo předvídatelné (§ 453) a bylo nařízeno orgánem, který nespĺňoval podmínky „soudu“, v rozporu s požadavky vnitrostátního práva (§ 442–443, porušení článku 8).
- *Gyulumyan a ostatní proti Arménii* (rozhodnutí), 2023: předčasné ukončení mandátu soudců ústavního soudu po ústavních změnách: článek 8 není použitelný, protože ukončení mandátu stěžovatelů nesouviselo s jejich soukromým životem a dopad tohoto opatření na jejich soukromý život nepřekročil práh závažnosti, aby se uplatnil článek 8 Úmluvy (§ 89–95).

- *Pengezov proti Bulharsku*, 2023: stěžovatel, soudce, byl pozastaven poté, co byl stíhán za trestné činy související se službou. Účinky opatření byly natolik závažné, že ovlivnily jeho soukromý život: jeho plat byl zadržán, stěžovateli bylo zakázáno vykonávat jakoukoli placenou činnost, nemohl rozvíjet svou profesní kariéru a jeho pověst byla poškozena: článek 8 použitelný (§ 66–72). K věci samé: stěžovateli nebyly poskytnuty žádné procesní záruky v řízení před soudní radou a rozsah soudního přezkumu byl omezený. Pozastavení mělo vážné důsledky, nebylo časově omezeno a trvalo sedm let: porušení článku 8 (§ 82–88).
- *Barbălată proti Rumunsku* (rozhodnutí), 2025, v níž byla stěžovatelka, soudkyně, odsouzena za vyzrazení důvěrných informací zkorumpovanému úředníkovi. Stěžovatelka namítala, že její odsouzení bylo založeno na příkazu k odposlechu, který byl soudem povolen ve vztahu k jiné osobě, P., a že toto povolení nebylo formulováno s dostatečnou přesností. Její zaznamenaný rozhovor s P. byl následně použit jako důkaz v trestním řízení vedeném proti ní. Soud však konstatoval, že povolení k odposlechu bylo vydáno v souladu se zákonem a poskytovalo dostatečný právní základ pro provedení odposlechu a že zásah sledoval legitimní cíl a byl nezbytný (§ 119–126).

Článek 10³:

- *Wille proti Lichtenštejnsku* [velký senát], 1999, [CZE](#): dopis, který lichtenštejnský kníže zaslal stěžovateli (předsedovi lichtenštejnského Správního soudu) a v němž mu oznámil svůj záměr nejmenovat jej znovu do veřejné funkce, představoval „výtku za předchozí výkon práva stěžovatele na svobodu projevu“ (§ 50, porušení článku 10);
- *Baka proti Maďarsku* [velký senát], 2016, [CZE](#): předčasný zánik funkce předsedy Nejvyššího soudu v důsledku veřejných prohlášení kritizujících legislativní reformy týkající se soudnictví (§ 140 a 172–174, porušení článku 10 – viz též procesní aspekt článku 10);
- *Pitkevich proti Rusku* (rozhodnutí), 2001: soudkyně odvolána kvůli údajnému zneužití své funkce k náboru členů církve (nepřijatelnost, zjevná neopodstatněnost);
- *Albayrak proti Turecku*, 2008: kárná sankce pro soudce za sledování sdělovacích prostředků souvisejících s PKK (§ 45–46, porušení článku 10);
- *Kayasu proti Turecku*, 2008: odsouzení a odvolání z funkce státního zástupce kvůli zneužití pravomoci a urážce ozbrojených sil (§ 107, porušení článku 10);
- *Kudeshkina proti Rusku*, 2009: odvolání z funkce soudkyně za kritické výroky o soudnictví (§ 95–98, porušení článku 10);
- *Tosti proti Itálii* (rozhodnutí), 2009: přeložení soudce poté, co poskytl interview (nepřijatelnost, zjevná neopodstatněnost);
- *Harabin proti Slovensku*, 2012, [CZE](#): předseda Nejvyššího soudu uznán vinným kárným proviněním z důvodu nesplnění požadavků týkajících se auditu, což je kárné provinění, které nesouvisí s jeho výroky nebo názory vyjádřenými v rámci veřejné debaty nebo ve sdělovacích prostředcích (§ 151–152, nepřijatelnost, zjevná neopodstatněnost);
- *Di Giovanni proti Itálii*, 2013: kárná důtka udělená soudkyni za to, že v návaznosti na své výroky v rozhovoru pro noviny nesplnila povinnost jednat s úctou a diskrétností (§ 58, neporušení článku 10 – viz odkazy v něm uvedené);
- *Brisic proti Rumunsku*, 2018: kárná sankce a odvolání z funkce vedoucího státního zástupce za poskytnutí informací tisku o probíhajících trestních vyšetřováních. Stěžovatel pronesl pro tisk napadené výroky v rámci plnění svých povinností zaměstnance určeného k poskytování informací tisku o vyšetřováních, která vzbudila pozornost sdělovacích prostředků (§ 124–125,

³ Týká se to pouze situací, kdy byl soudce kárně stíhán/potrestán za výroky v době, kdy vykonával funkci.

porušení článku 10);

- *Kövesi proti Rumunsku*, 2020: předčasné skončení funkce vedoucí státní zástupkyně v důsledku veřejné kritiky legislativních reforem (§ 196–199 a 204–212, porušení článku 10: zásah nesledoval „legitimní cíl“ a nebyl ani „nezbytný v demokratické společnosti“, a to mimo jiné z důvodu zvláštního významu funkce zastávané stěžovatelkou a zásady nezávislosti státních zástupců; viz též § 210, pokud jde o souvislost mezi článkem 6 a procesním aspektem článku 10);
- *Goryaynova proti Ukrajině*, 2020, [CZE](#): kárná sankce a odvolání státní zástupkyně z funkce poté, co na internetu zveřejnila otevřený dopis Generálnímu prokurátorovi Ukrajiny, v němž kritizovala orgány státního zastupitelství v souvislosti s tvrzenou korupcí (§ 54–67, porušení článku 10);
- *Panioglu proti Rumunsku*, 2020: uložení sankce soudkyni za zveřejnění nepodložených tvrzení zpochybňujících morální a profesní čest jiného soudce (§ 111–126, neporušení článku 10);
- *Eminağaoğlu proti Turecku*, 2021: kárná sankce uložená stěžovateli za výroky a kritiku, které učinil ve sdělovacích prostředcích o některých významných soudních případech (§ 121–153, porušení článku 10);
- *Miroslava Todorova proti Bulharsku*, 2021, [CZE](#): kárné řízení vedené proti soudkyni a předsedkyni sdružení soudců a sankce jí uložená jako odplata za její kritiku Nejvyšší soudní rady a výkonné moci (§ 157–164 a 173–181, porušení článku 10; viz též § 203–214, pokud jde o porušení článku 18 ve spojení s článkem 10);
- *Kozan proti Turecku*, 2022: kárná sankce uložena soudci v činné službě za to, že v soukromé facebookové skupině, uzavřené pro veřejnost, sdílel článek z tisku, který kritizoval některá rozhodnutí Nejvyšší rady soudců a státních zástupců, aniž by k němu sám připojil komentář (§ 52–70, porušení článku 10);
- *Žurek proti Polsku*, 2022: řada opatření přijatých proti soudci ve výkonu funkce, členu soudní rady a jejímu mluvčímu v důsledku kritických názorů, které veřejně vyjádřil v rámci své profesní činnosti ohledně legislativních reforem s dopadem na soudnictví a fungování soudního systému (§ 205–213 a 220–229, porušení článku 10 – uplatnění zásad stanovených v případě *Baka proti Maďarsku*,) [CZE](#);
- *M.D. a ostatní proti Španělsku*, 2022, [CZE](#): kárné řízení zahájené proti dvaceti soudcům ve výkonu funkce za podpis manifestu ve prospěch „práva katalánského lidu rozhodnout“ na základě stížnosti podané odborovou organizací bez uložení sankcí (§ 83–91, nepřijatelnost, zjevná neopodstatněnost);
- *Mnatsakanyan proti Arménii*, 2022: odvolání z funkce soudce pouze na základě výkonu funkce soudce (§ 71–74, neslučitelnost z důvodu věcné nepříslušnosti).
- *Sarıs Pehlivan proti Turecku*, 2023: soudce disciplinárně potrestán za rozhovor kritizující ústavní reformu, která mimo jiné ovlivnila nezávislost Rady soudců a prokurátorů (CJP): disciplinární orgán (sama CJP) neidentifikoval výroky, které údajně poškozovaly prestiž soudnictví, CJP byla v tomto případě žalobcem i soudcem a proti jejímu rozhodnutí neexistoval žádný opravný prostředek (§ 49–50, porušení článku 10);
- *Tuleya proti Polsku*, 2023: soudce, který byl hlasitým kritikem soudní reformy, musel čelit několika disciplinárním šetřením, která nesplňovala minimální procesní záruky a představovala formu nátlaku na soudce (§ 49–50, porušení článku 10). Navíc proti němu byla zahájena trestní řízení a byl pozastaven ve výkonu funkce: šlo o skrytou sankci za výkon jeho svobody projevu. Tato opatření byla uplatněna Disciplinární komorou – orgánem, který nelze považovat za „soud“, což bylo v rozporu s vnitrostátním právem; kromě toho jejich cílem nebylo zachování autority a nestrannosti soudnictví, ale snaha zastrašit nebo dokonce umlčet stěžovatele, a tudíž nesledovala legitimní cíl (§ 539 a 545, porušení článku 10).

Článek 11:

- *Maestri proti Itálii* [velký senát], 2004, [CZE](#): uložení kárné sankce soudci z důvodu jeho členství ve Svobodných zednářích (§ 30–42, porušení článku 11).

Článek 14:

- *Bakradze proti Gruzii*, 2024: stěžovatelka, předsedkyně nevládní organizace složené ze soudců a kritizující politiku Nejvyšší soudní rady (HJC), byla odmítnuta při povýšení po rozhovoru, který se soustředil na její veřejné aktivity a kritiku HJC. Soud shledal, že stěžovatelka objektivně doložila prima facie případ diskriminace na základě jejich odborových aktivit; důkazní břemeno přešlo na HJC, aby poskytla přesvědčivé odůvodnění takového zacházení s její kandidaturou na povýšení, ale HJC to nedokázala (§ 84, porušení článku 14 Úmluvy ve spojení s články 10 a 11).

Článek 1 Protokolu č. 1:

- *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], 2018, [CZE](#): odvolání a peněžité nároky (§ 137, nepřijatelnost *ratione materiae*);
- *Anželika Šimaitienė proti Litvě*, 2020: odmítnutí poskytnout soudkyni náhradu nevyplaceného platu za dobu pozastavení výkonu soudcovské funkce (§ 110–116, porušení článku 1 Protokolu č. 1);
- *Juszczyszyn proti Polsku*, 2022: snížení platu stěžovatele o 40 % po dobu pozastavení výkonu funkce (§ 344–345, nepřijatelnost *ratione materiae*).
- *Kubát a ostatní proti České republice*, 2023, [CZE](#): zamítnutí zpětné úhrady rozdílu v platech soudců, které byly sníženy během finanční krize v letech 2011–2014, avšak právní ustanovení byla shledána protiústavními a zrušena Ústavním soudem pouze pro futuro (§ 89–92, žádné porušení).

Ostatní odkazy

Nástroje Rady Evropy:

- Evropská charta o postavení soudců (1998)
- Doporučení Výboru ministrů o soudcích: nezávislost, efektivita a odpovědnosti (2010)
- Akční plán Rady Evropy na posílení nezávislosti a nestrannosti soudů (2016)
- Podkladový dokument pro soudní seminář ESLP 2018: Soudní moc

**Poradní rada evropských žalobců (Consultative Council of European Prosecutors, [CCPE](#)) /
Poradní rada evropských soudců (Consultative Council of European Judges, [CCJE](#))**

- Stanoviska [Poradní rady evropských soudců](#) (CCJE)
- [Magna Charta soudců \(základní zásady\)](#) přijaté CCJE (2010)

Evropská komise pro demokracii prostřednictvím práva ([Benátská komise](#))

- [Report on Judicial Appointments \(Zpráva o jmenování soudců\)](#) (2007)
- [Report on the Independence of the Judicial System: Part I](#) -The Independence of Judges (Zpráva o nezávislosti soudního systému: část I – nezávislost soudců)
- Report on European Standards as regards [the Independence of the Judicial System: Part II](#) -

[The Prosecution Service](#) (Zpráva o evropských standardech týkajících se nezávislosti soudního systému: část II – státní zastupitelství)

- Kompilace dokumentů Benátské komise o [soudech](#) a [soudcích](#) a o [státním zastupitelství](#) (nejde o samostatně citovatelný dokument, obsahuje však odkazy na příslušná stanoviska a zprávy)
- Stanoviska [Benátské komise](#)

Evropská komise pro efektivitu justice (European Commission for the Efficiency of Justice, CEPEJ)

Nástroje Organizace spojených národů:

- [Basic Principles on the Independence of the Judiciary](#) (Základní zásady nezávislosti soudnictví; schválené rezolucemi Valného shromáždění OSN 40/32 ze dne 29. listopadu 1985 a 40/146 ze dne 13. prosince 1985)
- Výbor OSN pro lidská práva, [obecný komentář č. 32](#): článek 14: právo na rovné postavení před soudy a na spravedlivý proces, bod 17 a násl.

Meziamerický soud pro lidská práva:

- [Nejvyšší soud \(Quintana Coello a ostatní\) proti Ekvádoru](#), 23. srpna 2013, § 144–145, 147–148 a 150–155
- [Ústavní soud \(Camba Campos a ostatní\) proti Ekvádoru](#), 28. srpna 2013, § 188–199
- [López Lone a ostatní proti Hondurasu](#), 5. října 2015, § 190–202 a 239–240

KLÍČOVÉ ODKAZY NA JUDIKATURU

Zásadní případy:

- *Oleksandr Volkov proti Ukrajině*, č. 21722/11, 9. ledna 2013 (porušení čl. 6 odst. 1 a článku 8; neexistuje samostatná otázka podle článku 13);

[CZE](#)

- *Baka proti Maďarsku* [velký senát], č. 20261/12, 23. června 2016 (porušení čl. 6 odst. 1 a článku 10; neexistuje samostatná otázka podle článků 13 a 14);

[CZE](#)

- *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], č. 76639/11, 25. září 2018 (porušení čl. 6 odst. 1; nepřijatelnost *ratione materiae* podle článku 8 a článku 1 Protokolu č. 1);

[CZE](#)

- *Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku* [velký senát], č. 55391/13 a 2 další, § 120, 6. listopadu 2018 (porušení čl. 6 odst. 1 – nepřijatelnost *ratione materiae* v trestní části);

[CZE](#)

- *Guðmundur Andri Ástráðsson proti Islandu* [velký senát], č. 26374/18, 1. prosince 2020 (porušení čl. 6 odst. 1);

[CZE](#)

- *Grzęda proti Polsku* [velký senát], č. 43572/18, 15. března 2022 (porušení čl. 6 odst. 1).

[CZE](#)

Další případy na poli článku 6 (občanskoprávní část):

- *Ernst a ostatní proti Belgii*, č. 33400/96, 15. července 2003 (neporušení čl. 6 odst. 1);
- *Petrova a Chornobryvets proti Ukrajině*, č. 6360/04 a 16820/04, 15. května 2008 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *G. proti Finsku*, č. 33173/05, 27. ledna 2009 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Olujić proti Chorvatsku*, č. 22330/05, 5. února 2009 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Tosti proti Itálii* (rozhodnutí), č. 27791/06, 12. května 2009 (nepřijatelnost podle čl. 6 odst. 1, zjevná neopodstatněnost);
- *Gouveia Gomes Fernandes a Freitas e Costa proti Portugalsku* (rozhodnutí), č. 1529/08, 26. května 2009 (nepřijatelnost podle čl. 6 odst. 1, zjevná neopodstatněnost);
- *Juričić proti Chorvatsku*, č. 58222/09, 26. července 2011 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Dzhidzheva-Trendafilova proti Bulharsku* (rozhodnutí), č. 12628/09, 9. října 2012 (nepřijatelnost podle čl. 6 odst. 1, zjevná neopodstatněnost);
- *Harabin proti Slovensku*, č. 58688/11, 20. listopadu 2012 (porušení čl. 6 odst. 1);

[CZE](#)

- *Di Giovanni proti Itálii*, č. 51160/06, 9. července 2013 (nepřijatelnost podle čl. 6 odst. 1, zjevná neopodstatněnost);
- *Smiljan Pervan proti Chorvatsku* (rozhodnutí), č. 31383/13, 4. března 2014 (nepřijatelnost *ratione materiae* podle čl. 6 odst. 1);

- *Tsanova-Gecheva proti Bulharsku*, č. 43800/12, 15. září 2015 (neporušení čl. 6 odst. 1);
- *Poposki proti Bývalé jugoslávské republice Makedonii*, č. 69916/10 a 36531/11, 7. ledna 2016 (porušení článku 6);
- *Ivanovski proti Bývalé jugoslávské republice Makedonii*, č. 29908/11, 21. ledna 2016 (porušení čl. 6 odst. 1 a článku 8);
- *Kulykov a ostatní proti Ukrajině*, č. 5114/09 a 17 dalších, 19. ledna 2017 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Sturua proti Gruzii*, č. 45729/05, 28. března 2017 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Paluda proti Slovensku*, č. 33392/12, 23. května 2017 (porušení čl. 6 odst. 1);

CZE

- *Kamenos proti Kypru*, č. 147/07, 31. října 2017 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Anželika Šimaitienė proti Litvě*, č. 36093/13, 21. dubna 2020 (nepřijatelnost podle čl. 6 odst. 1, zjevná neopodstatněnost);
- *Kövesi proti Rumunsku*, č. 3594/19, 5. května 2020 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Camelia Bogdan proti Rumunsku*, č. 36889/18, 20. října 2020 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Čivinskaitė proti Litvě*, č. 21218/12, 15. září 2020 (neporušení čl. 6 odst. 1);

CZE

- *Albuquerque Fernandes proti Portugalsku*, č. 50160/13, 12. ledna 2021 (neporušení čl. 6 odst. 1);
- *Xhoxhaj proti Albánii*, č. 15227/19, 9. února 2021 (neporušení čl. 6 odst. 1);
- *Eminağaoğlu proti Turecku*, č. 76521/12, 9. března 2021 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Bilgen proti Turecku*, č. 1571/07, 9. března 2021 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Broda a Bojara proti Polsku*, č. 26691/18, 27367/18, 29. června 2021 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Loquifer proti Belgii*, č. 79089/13 a 2 další, 20. července 2021 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Gumenyuk a ostatní proti Ukrajině*, č. 11423/19, 22. července 2021 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Miroslava Todorova proti Bulharsku*, č. 40072/13, 19. října 2021 (neporušení čl. 6 odst. 1, CZE);
- *Donev proti Bulharsku*, č. 40072/13, 26. října 2021 (neporušení čl. 6 odst. 1);
- *Dolińska-Ficek a Ozimek proti Polsku*, 8. listopadu 2021, č. 49868/19 a 57511/19 (porušení článku 6 § 1);
- *Gloveli proti Gruzii*, č. 18952/18, 7. dubna 2022 (porušení čl. 6 odst. 1);

CZE

- *Žurek proti Polsku*, č. 39650/18, 16. června 2022 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Besnik Cani proti Albánii*, č. 37474/20, 4. října 2022 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Juszczyszyn proti Polsku*, č. 35599/20, 6. října 2022 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Mnatsakanyan proti Arménii*, č. 2463/12, 6. prosince 2022 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Ovcharenko a Kolos proti Ukrajině*, č. 27276/15 a 33692/15, 12. ledna 2023 (porušení čl. 6 odst. 1);
- *Cotora proti Rumunsku*, č. 30745/18, 17. ledna 2023 (neporušení čl. 6 odst. 1);

- [Catană proti Moldavsku](#), č. 43237/13, 21. února 2023 (porušení čl. 6 odst. 1).
 - [Kubát a ostatní proti České republice](#), č. 61721/19 a 5 dalších, 22. června 2023 (neporušení čl. 6 odst.1);
- CZE
- [Oktay Alkan proti Turecku](#), č. 24492/21, 20. června 2023 (porušení čl. 6 odst. 1);
 - [Lorenzo Bragado a ostatní proti Španělsku](#), č. 53193/21 a 5 dalších, 22. června 2023 (porušení čl. 6 odst. 1);
 - [Tuleya proti Polsku](#), č. 21181/19 a 51751/20, 6. července 2023 (porušení čl. 6 odst. 1 – závěry byly učiněny v rámci trestní části);
 - [Davchev proti Bulharsku](#), č. 39247/14, 19. září 2023, (nepoužitelnost čl. 6 odst. 1);
 - [Pengezov proti Bulharsku](#), č. 66292/14, 10. října 2023 (porušení čl. 6 odst. 1);
 - [Pajqk a ostatní proti Polsku](#), č. 25226/18, 24. října 2023 (porušení čl. 6 odst. 1);
 - [Stoianoglo proti Moldavsku](#), č. 19371/22, 24. října 2023 (porušení čl. 6 odst. 1);
 - [Gyulumyan a ostatní proti Arménii](#) (rozhodnutí), č. 25240/20, 21. listopadu 2023 (nepoužitelnost čl. 6 odst. 1);
 - [Wałęsa proti Polsku](#), č. 50849/21, 23. listopadu 2023, (porušení čl. 6 odst. 1, byť v kontextu případu, který nebyl předložen soudcem);
 - [Amar proti Francii](#) (rozhodnutí), č. 4028/23, 16. ledna 2024 (žádný status oběti pro žadatele zproštěného v kárném řízení);
 - [Stylianidis proti Kypru](#) (rozhodnutí), č. 24269/18, 16. ledna 2024 (nepoužitelnost čl. 6 odst. 1);
 - [Kartal proti Turecku](#), č. 54699/14, 26. března 2024 (porušení čl. 6 odst. 1);
 - [Sözen proti Turecku](#), č. 73532/16, 9. dubna 2024 (porušení čl. 6 odst. 1);
 - [Levrault proti Monaku](#) (rozhodnutí), č. 47070/20, 9. července 2024 (nepoužitelnost čl. 6 odst. 1);
 - [Suren Antonyan proti Arménii](#), č. 20140/23, 23. ledna 2025 (neporušení čl. 6 odst. z důvodu nedostatku přístupu nebo nezávislosti, ale porušení požadavku nestrannosti);
 - [Wróbel proti Polsku](#) (rozhodnutí), č. 6904/22, 25. března 2025 (námitky podle článků 6, 8, 10 a 18 byly shledány předčasnými, neboť řízení ve věci stěžovatele dosud probíhalo);
 - [Golovchuk proti Ukrajině](#), č. 16111/19 a 4737/21, 27. března 2025 (porušení článku 6);
 - [Manowska a ostatní proti Polsku](#) (rozhodnutí), č. 51455/21, 1. dubna 2025 (neslučitelnost *ratione materiae*);
 - [Barbălată proti Rumunsku](#) (rozhodnutí), č. 56558/16, 29. dubna 2025 (zjevná neopodstatněnost);
 - [Sadomski proti Polsku](#), č. 56297/21, 9. května 2025 (porušení článku 6).

Případy na poli článku 5:

- [Alparslan Altan proti Turecku](#), č. 12778/17, 16. dubna 2019 (porušení čl. 5 odst. 1);
- [Baş proti Turecku](#), č. 66448/17, 3. března 2020 (porušení čl. 5 odst. 1 a 4);
- [Tercan proti Turecku](#), č. 6158/18, 29. června 2021 (porušení čl. 5 odst. 1 a 3);
- [Turan a ostatní proti Turecku](#), č. 75805/16 a 426 dalších, 23. listopadu 2021 (porušení čl. 5

odst. 1).

Případy na poli článku 7:

- *Bădescu a ostatní proti Rumunsku*, č. 22198/18, 15. dubna 2025 (neporušení článku 7).

Případy na poli článku 8:

- *Özpınar proti Turecku*, č. 20999/04, 19. října 2010 (porušení článku 8);
 - *Oleksandr Volkov proti Ukrajině*, č. 21722/11, 9. ledna 2013 (porušení článku 8);
- [CZE](#)
- *Ivanovski proti Bývalé jugoslávské republice Makedonii*, č. 29908/11, 21. ledna 2016 (porušení článku 8);
 - *Kulykov a ostatní proti Ukrajině*, č. 5114/09 a 17 dalších, 19. ledna 2017 (porušení článku 8);
 - *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], č. 76639/11, 25. září 2018 (nepřijatelnost *ratione materiae* podle článku 8 – viz přehled příslušných nových zásad vyplývajících z judikatury: § 115–117);

[CZE](#)

- *J.B. a ostatní proti Maďarsku* (rozhodnutí), č. 45434/12 a 2 další, 27. listopadu 2018 (nepřijatelnost z důvodu věcné nepřislušnosti podle článku 8);
- *Tasev proti Severní Makedonii*, č. 9825/13, § 32–33, 16. května 2019 (porušení článku 8);
- *Camelia Bogdan proti Rumunsku*, č. 36889/18, 20. října 2020 (nepřijatelnost *ratione materiae* podle článku 8);
- *De Carvalho Basso proti Portugalsku* (rozhodnutí), č. 73053/14 a 33075/174, 4. února 2021 (nepřijatelnost *ratione materiae* podle článku 8);
- *Xhoxhaj proti Albánii*, č. 15227/19, 9. února 2021 (neporušení článku 8);
- *Eminağaoğlu proti Turecku*, č. 76521/12, 9. března 2021 (porušení článku 8);
- *Samsin proti Ukrajině*, č. 38977/19, 14. října 2021 (porušení článku 8);
- *Donev proti Bulharsku*, č. 40072/13, 26. října 2021 (nepřijatelnost podle článku 8, zjevná neopodstatněnost);
- *M.D. a ostatní proti Španělsku*, č. 36584/17, 28. června 2022 (porušení článku 8);

[CZE](#)

- *Gumenyuk a ostatní proti Ukrajině*, č. 11423/19, 22. července 2021 (porušení článku 8);
- *Juszczyszyn proti Polsku*, č. 35599/20, 6. října 2022 (porušení článku 8);
- *Nikëhasani proti Albánii*, č. 58997/18, 13. prosince 2022 (neporušení článku 8);
- *Sevdari proti Albánii*, č. 40662/19, 13. prosince 2022 (porušení článku 8);
- *Ovcharenko a Kolos proti Ukrajině*, č. 27276/15 a 33692/15, 12. ledna 2023 (porušení článku 8);
- *Guliyev proti Ázerbájdžánu*, č. 54588/13, 6. července 2023 (porušení článku 8);
- *Tuleya proti Polsku*, č. 21181/19 a 51751/20, 6. července 2023 (porušení článku 8);
- *Pengezov proti Bulharsku*, č. 66292/14, 10. října 2023 (nepoužitelnost článku 8);

- *Gyulumyan a ostatní proti Arménii* (rozhodnutí), č. 25240/20, 21. listopadu 2023 (nepoužitelnost článku 8);
- *Golovchuk proti Ukrajině*, č. 16111/19 a 4737/21, 27. března 2025 (článek 8 byl shledán použitelným a došlo k jeho porušení);
- *Barbălată proti Rumunsku* (rozh.), č. 56558/16, 29. dubna 2025 (zjevná neopodstatněnost).

Případy na poli článku 10:

- *Wille proti Lichtenštejnsku* [velký senát], č. 28396/95, 28. října 1999 (porušení článku 10), [CZE](#);
- *Pitkevich proti Rusku* (rozhodnutí), č. 47936/99, 8. února 2001 (nepřijatelnost podle článku 10, zjevná neopodstatněnost);
- *Albayrak proti Turecku*, č. 38406/97, 31. ledna 2008 (porušení článku 10);
- *Kayasu proti Turecku*, č. 64119/00 a 76292/01, 13. listopadu 2008 (porušení článku 10);
- *Kudeshkina proti Rusku*, č. 29492/05, 26. února 2009 (porušení článku 10);
- *Tosti proti Itálii*, č. 27791/06, 12. května 2009 (nepřijatelnost podle článku 10, zjevná neopodstatněnost);
- *Harabin proti Slovensku*, č. 58688/11, 20. listopadu 2012 (nepřijatelnost podle článku 10, zjevná neopodstatněnost);
[CZE](#)
- *Di Giovanni proti Itálii*, č. 51160/06, 9. července 2013 (neporušení článku 10);
- *Baka proti Maďarsku* [velký senát], č. 20261/12, 23. června 2016 (porušení čl. 6 odst. 1 a článku 10);
[CZE](#)
- *Brisic proti Rumunsku*, č. 26238/10, 11. prosince 2018 (porušení článku 10);
- *Kövesi proti Rumunsku*, č. 3594/19, 5. května 2020 (porušení článku 10);
- *Goryaynova proti Ukrajině*, č. 41752/09, 8. října 2020 (porušení článku 10);
[CZE](#)
- *Guz proti Polsku*, č. 965/12, 15. října 2020 (porušení článku 10);
[CZE](#)
- *Panioglu proti Rumunsku*, č. 33794/14, 8. prosince 2020 (neporušení článku 10);
- *Eminağaoğlu proti Turecku*, č. 76521/12, 9. března 2021 (porušení článku 10);
- *Miroslava Todorova proti Bulharsku*, č. 40072/13, 19. října 2021 (porušení článku 10);
[CZE](#)
- *Kozan proti Turecku*, č. 16695/19, 1. března 2022 (porušení článku 10);
- *Žurek proti Polsku*, č. 39650/18, 16. června 2022 (porušení článku 10);
- *M.D. a ostatní proti Španělsku*, č. 36584/17, 28. června 2022 (nepřijatelnost podle článku 10, zjevná neopodstatněnost);
[CZE](#)
- *Mnatsakanyan proti Arménii*, č. 2463/12, 6. prosince 2022 (nepřijatelnost *ratione materiae*)

podle článku 10).

- *Sarisu Pehlivan proti Turecku*, č. 63029/19, 6. června 2023 (porušení článku 10);
- *Tuleya proti Polsku*, č. 21181/19 a 51751/20, 6. června 2023 (porušení článku 10).

Případy na poli článku 11:

- *Maestri proti Itálii* [velký senát], č. 39748/98, 17. února 2004 (porušení článku 11).
[CZE](#)

Případy na poli článku 14:

- *Bakradze proti Gruzii*, č. 20592/21, 7. listopadu 2024 (porušení článku 14 ve spojení s článkem 10 a 11);

Případy na poli článku 18:

- *Miroslava Todorova proti Bulharsku*, č. 40072/13, 19. října 2021 (porušení článku 18 ve spojení s článkem 10);
[CZE](#)
- *Juszczyszyn proti Polsku*, č. 35599/20, 6. října 2022 (porušení článku 18 ve spojení s článkem 8);
- *Ovcharenko a Kolos proti Ukrajině*, č. 27276/15 a 33692/15, 12. ledna 2023 (nepřijatelnost podle článku 18 ve spojení s článkem 8, zjevná neopodstatněnost).

Případy na poli článku 1 Protokolu č. 1:

- *Denisov proti Ukrajině* [velký senát], č. 76639/11, 25. září 2018 (nepřijatelnost *ratione materiae*);
[CZE](#)
- *Anželika Šimaitienė proti Litvě*, č. 36093/13, 21. dubna 2020 (porušení článku 1 Protokolu č. 1);
- *J.B. a ostatní proti Maďarsku* (rozhodnutí), č. 45434/12 a 2 další, 27. listopadu 2018 (nepřijatelnost *ratione materiae*);
- *Juszczyszyn proti Polsku*, č. 35599/20, 6. října 2022 (nepřijatelnost *ratione materiae*);
- *Kubát a ostatní proti České republice*, č. 61721/19 a 5 dalších 5 others, 22. června 2023 (neporušení článku 1 Protokolu č. 1).
[CZE](#)